

ДЖО АБЪРКРОМБИ

КРАСИВ НЕГОДНИК

Превод от английски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

— Да! — изпища Салем Рюз, интендант на Първи полк на Негово кралско величество. — Прати ги в ада!

Адът бе мястото, където полковник Глокта винаги изпращаше противниците си, независимо дали на дуел, на бойното поле или в далеч по-свирепия контекст на различни социални ангажименти.

Тримата му злочести спаринг-партньори се влачеха безрезултатно след него, както правеха съпрузите рогоносци, пренебрегнатите кредитори и отхвърлените съдружници, когато минаваше покрай тях. Глокта се подсмихна, докато танцуваше около мъжете, оправдавайки напълно репутацията си на най-изтъкнат фехтовач и фукльо в Съюза. Той подскачаше и дебнеше, отскочаше внезапно и се перчеше, чевръст като муха, непредсказуем като пеперуда и когато пожелаеше, отмъстителен като обидена оса.

— Дайте си малко зор! — извика той, след като избегна поредното несръчно мушване, ишибна здраво по задника противника си, което накара тългата да се разтресе от подигравателен смях.

— Добро представление! — извика лорд-маршал Варуз, който се поклащаше от удоволствие в сгъваемия си походен стол.

— Адски добро представление! — отсече полковник Крой, който стоеше от дясната му страна.

— Отлична работа! — засмя се полковник Паулдър, застанал отляво; двамата се състезаваха кой ще се съгласява по-често с командира им, като че ли не съществуваше по-благородно занимание от унижаването на трима новобранци, които досега едва ли бяха държали саби в ръцете си.

Салем Рюз, с видима наслада и прикрит срам, също надаваше одобрителни викове, но погледът му се плъзваше от време на време встрани от зрелищната и същевременно противна демонстрация. Към долината и най-окаяния пример за военен безпорядък, който се разкриваше в нея.

Докато командирите се припичаха на билото — наливаха се с вино, аплодираха самовлюбеното парадиране на Глокта, наслаждаваха се на безценния лукс да почувстват полъха на вятъра — долу, на горещия като пещ терен, скрит отчасти под задавящ облак прах, напредваше с мъка по-голямата част от армията на Съюза.

Цял ден им беше необходим, за да прекарат войниците, конете и разпадащите се каруци, натоварени с провизии, през тесния мост, под който подигравателно бълбукаше водата на дълбокия поток. Сега мъжете по-скоро се влачеха като сомнамбули на отделни групички, отколкото маршируваха в строй. Отдавна вече нямаше и намек за пътища и всякакво подобие на ред, дисциплина или морал беше далечен спомен; червените униформи, полирани нагръдници и клюмналите златни щандарти бяха придобили вездесъщия бежов цвят на изсъхналата под слънцето гуркулска прах.

Рюз пъхна пръст под яичката си и се опита да разхлади потния си врат, като за пореден път се запита дали някой не трябва да положи повече усилия, за да внесе ред в хаоса долу. Изобщо нямаше да е добре, ако гуркулите се появяха точно сега, нали? А те имаха навика да се появяват в най-неподходящия момент.

Но Рюз беше просто един интендант. Сред офицерите на Първи полк се смяташе за най-нисия и никой не си правеше труда да скрива този факт, дори самият той. Затова просто сви рамене и реши — както често досега — че това просто е проблем на някой друг, и погледът му отново бе привлечен, сякаш от магнит, към безподобния атлетизъм на полковник Глокта.

Несъмнено мъжът щеше да изглежда великолепно на портрет, но всъщност начинът, по който заемаше поза, начинът, по който се ухилваше, подсмихваше се презиртелно или повдигаше подигравателно вежда, начинът, по който се *движеше*, го отличаваше от останалите. Той притежаваше равновесието на танцьор, стойката на герой, силата на борец, бързината на змия.

Преди две лята, в далеч по-цивилизованата среда на Адуа, Рюз беше наблюдавал как Глокта печели Турнира, без да допусне дори едно докосване. Беше го гледал от евтините места, разбира се, толкова високо над арената, че фехтовачите изглеждаха съвсем дребнички, но въпреки това сърцето му се разтуптяваше, а ръцете потрепваха едновременно с техните движения. Това, че наблюдаваше идола си толкова отблизо, единствено увеличаваше възхищението му. Всъщност то отдавна бе надминал онази точка, която някой благоразумен ценител би нарекъл любов. Но същевременно към възхищението му се беше прибавила и горчива, зlostна и грижливо прикривана омраза.

Глокта имаше всичко, а онова, което му липсваше, никой не можеше да му попречи да си го вземе. Жените го обожаваха, мъжете му завиждаха. Всъщност жените му и завиждаха, а мъжете го и обожаваха. Човек би си помислил, че при всички този късмет, който се сипеше върху него, той би трябвало да е най-приятният човек на света.

Но Глокта бе абсолютен негодник. Красив, злобен, изкусен, ужасен негодник, едновременно най-доброят и най-злият човек в Съюза. Същинска кула от egoцентрично себелюбие. Недостъпна крепост от арогантност. Способностите му бяха превъзходдани единствено от вярата в собствените му способности. Останалите хора бяха просто пионки, с които да играе, точки, които да печели, парчета от великолепна жива картина, в която той стоеше в центъра. Глокта представляваше истинско торнадо от мерзост, което оставяше след себе си небрежна пътека от стъпкани приятелства, унищожени кариери и съсипани репутации.

Егото му беше толкова могъщо, че се изльчваше като странна светлина и деформираше личностите на всички около него, превръщайки ги в почти същите негодници. По-висшестоящите се превръщаха в лицемерни съучастници. По-вещите отстъпваха пред невежеството му. Свестните мъже деградираха до лигави подмазвачи. Здравомислещите жени — до кискащи се нищожества.

Веднъж Рюз беше чул, че от най-ревностните последователи на гуркулската религия се очакваше да отидат на поклонение в Саркант. По същия начин от най-ревностните негодници можеше да се очаква да отидат на поклонение при Глокта. Мерзвците се сбираха около него като мравки около полуизяден сладкиш. Беше се сдобил с непрекъснато обновяващ се тесен кръг от негодници, вероломна компания, самовъзвеличаващ се антураж. Негодниците се носеха след него като опашка на комета.

И Рюз осъзнаваше, че не е по-добър от другите. Когато Глокта се подиграваше на някого, той се смееше заедно с останалите, изпълнен с отчаян копнеж услужливото му съдействие да бъде забелязано. Когато, неизбежно, безмилостният език на Глокта се обръщаше срещу него, той се смееше още по-силно, поласкан, че е получил дори такова внимание.

— Дай им урок! — изкрещя той, когато Глокта накара един от спаринг-партньорите си да се превие надве, след като яростно го мушна с късия си меч в корема. Още докато крещеше, Рюз се зачуди какъв урок би трябвало да научат. Вероятно, че животът е жесток, ужасен и несправедлив.

Глокта блокира остието на мъжа с дългия си меч, в миг мушна късия в ножницата, зашлеви го през лицето с длан, повтори с опакото на ръката си и с презрително изсумтяване го отблъсна да хленчи настани. Гражданите, които бяха дошли, за да наблюдават развитието на военните действия, пелтечеха от възхищение, а дамите, които ги придружаваха, ахкаха и махаха с ветрилата си, застанали на сянка под чергилото. Рюз стоеше, парализиран от вина и удоволствие; можеше само да си мечтае да е на мястото на човека, отнесъл шамарите.

— Рюз.

Лейтенант Уест си проправи път до него и стъпи с прашния си ботуш върху оградата.

Уест беше един от малцината под командинането на Глокта, който като че ли беше имунизиран срещу деградиращото му влияние и показваше необичаен потрес от най-крайните му жестокости. Най-парadoxалното беше, че той беше и един от малцината, към които Глокта питаше искрено уважение, въпреки нисния му произход. Рюз го осъзнаваше и дори напълно го разбираще, но установи, че е неспособен да последва примера на Уест. Може би защото беше дебел. Или просто защото му липсваше морална смелост. Всъщност му липсваше всякакъв вид смелост.

— Уест — промърмори с ъгълчето на устата си Рюз, тъй като не искаше да пропусне и миг от представлението.

— Минах по моста от другата страна.

— Нима?

— Ариергардът ни е пълна бъркотия. Ако изобщо може да се каже, че имаме ариергард. Капитан Ласки е извън строя заради крака си. Казват дори, че може да го изгуби.

— Стъпил е накриво, а?

Рюз се засмя на шагата си и се поздрави за това, че е точно като нещо, което Глокта би казал.

— В ротата му цари пълен хаос.

— Е, предполагам, че това е тежен проблем. Ръгай! Ръгай! Еееех!

Глокта пъргаво се гмурна, изрита крака на мъжа настани и го просна да се въргаля в прахта.

— Съвсем скоро ще се превърне във всеобщ проблем — казващ Уест. — Хората са изтощени. Придвижват се бавно. И обозът съвсем се е разпръснал...

— Обозът винаги е разпръснат, при тях това практически е по регламент... Ох!

Рюз ахна заедно с всички останали, когато Глокта избегна едно мушване с ненадмината бързина и изрита мъжа — който всъщност си беше все още момче — в слабините, принуждавайки го да се превие надве с опуленни очи.

— Но ако гуркулите се появят сега... — казващ Уест, докато продължаваше да гледа намръщено към изсушения пейзаж от другата страна на реката.

— Гуркулите са на много мили от тук. Честно, Уест, винаги се притесняваш за нещо.

— Все някой трябва да...

— Тогава се оплачи на лорд-маршала! — Рюз кимна към Варуз, който седеше почти на ръба на стола си, погълнат от шеметната комбинация от фехтовално майсторство и побой. — Нямам представа какво смяташ, че мога да направя аз. Да изпратя заповед да отпуснат повече храна за конете?

Разнесе се остьр пляскащ звук, когато Глокта плесна последния мъж през лицето с плоската страна на меча си и той се завъртя с писък назад, притиснал длан към бузата си.

— Това ли е най-доброто, на което си способен?

Глокта пристъпи напред и изрита силно в задника един от останалите, който се опитваше да се изправи, и го просна отново по лице в прахта за радост на всички. Глокта попиваше овациите, както някое паразитно цвете от джунглата погльща соковете на своя гостоприемник, покланяше се, усмихваше се, пращаше въздушни целувки и Рюз продължи да пляска силно, докато не го заболяха ръцете.

Какъв негодник беше полковник Глокта. Какъв красив негодник.

Докато тримата му спаринг-партньори се измъквали с накуцване от заграденото място, прегълъщащи със стиснати зъби болката от раните, които скоро щяха да заздравеят, и унижението, което щеше да

ги преследва до гроба, Глокта прескочи грациозно оградата, зад която се бяха събрали дамите. Особено внимание обръщащо на лейди Утерлант — млада, богата, красива, макар и с твърде много помада по лицето, и облечена в натруфена модна рокля въпреки горещината. Наскоро се беше омъжила, но за много по-възрастен мъж, когото политиците от Висшия съвет бяха задържали в Адуа. Говореше се, че напълно задоволявал финансовите й нужди, но иначе изобщо не се интересувал от жените. От друга страна, полковник Глокта беше прословут със своя интерес към жените.

— Мога ли да ви помоля за кърпичката ви? — попита той.

Рюз беше забелязал особения му маниер на говорене, когато се обръща към жена, която го интересуваше. Прибавяне на гърлена нотка в гласа. Приближаване на милиметър по-близо, отколкото беше уместно. Пълна концентрация на вниманието, сякаш погледът му беше залепен за жената с лепило. Едва ли беше необходимо да се каже, че щом получеше каквото иска от своето завоевание, нищо, дори самозапалването й, не можеше да го убеди отново да я погледне.

И въпреки това безброй обекти на вниманието му се оставяха да бъдат изпепелени от пламъците на скандала със задъханото пърхане на нощи пеперуди около свещ, неспособни да устоят на изкушението да се превърнат в онази специална жена, която да пресече тенденцията.

Лейди Утерлант повдигна внимателно оскубаната си вежда.

— Защо не, полковник? — И тя посегна да извади кърпичката от корсажа си. — Аз...

И едновременно с двете си придружителки ахна, когато Глокта, бърз като мълния, я измъкна от пазвата й със затъпеното острие на дългия си меч. Прозрачната тъкан се понесе ефирно във въздуха и като по магия се озова право в протегнатата му ръка.

Едната от дамите издаде грачещ звук. Друга запърха с мигли. Лейди Утерлант стоеше напълно неподвижно, с широко отворени очи, полуотворена уста, с ръка, замръзнала пред гърдите й. Може би се чудеше дали ако пожелае, полковникът няма да успее със същата лекота да се справи с кукичките и петелките на корсажа й.

Рюз не се и съмняваше, че щеше да се справи.

— Моите благодарности — каза Глокта, докосвайки челото си с ръка.

— Моля, задръжте я — промърмори лейди Уетерлант с леко дрезгав глас. — Приемете я като подарък.

Глокта се усмихна и я пъхна в ризата си, като остави да се вижда една мъничка част от пурпурния плат.

— Ще я държа близо до сърцето ми.

Рюз изсумтя. Като че ли Глокта притежаваше сърце. Полковникът продължи с нисък глас, макар че всички останали го чуха идеално:

— Или може би ще ви я върна по-късно?

— Когато ви е удобно — прошепна тя и Рюз не можа за пореден път да не се зачуди какво толкова привлекателно имаше във всички онези неща, които очевидно винаги свършват зле.

Глокта вече се беше обърнал към зрителите си и беше разперил ръце, сякаш се канеше да ги притисне в смазваща, властна, нелюбяща прегръдка.

— Има ли сред вас, тромави кучета, някой, който може да изнесе пред гостите ни по-добро представление? — Рюз почувства как му секва дъхът, когато погледът на Глокта срещна неговия. — Какво ще кажеш, Рюз?

Разнесе се повърхностен смях и Рюз се присъедини към него, като се смееше най-силно.

— О, не бих могъл в никакъв случай! — изписука той. — Не ми се иска да ви карам да се чувствате неудобно.

И веднага разбра, че е отишъл твърде далеч. Левият клепач на Глокта леко потрепна.

— Аз се чувствам неудобно всеки път когато се окажем в една и съща стая. Ти би трябвало да си войник, нали? Как, по дяволите, успяваш да си толкова дебел, когато храната е толкова ужасна?

Нов смях и Рюз преглътна, разтегна устни в изкуствена усмивка и почувства как потта се стича по гърба му под униформата.

— Ами, сър, предполагам, че винаги съм бил дебел. Още като дете. — Думите му потънаха във внезапно настъпилата тишина с ужасяващата безвъзвратност на жертви, хвърляни в масов гроб. — Много... дебел. Ужасно дебел. Аз съм един много дебел мъж.

Той прочисти гърлото си, докато се молеше наум земята да се продълни под краката му и да го погълне.

Погледът на Глокта се плъзна настрани в търсене на някой по-достоен съперник. Лицето му се проясни.

— Лейтенант Уест! — извика той и тренировъчният меч проблесна в ръката му. — Ами ти?

Уест потрепна.

— Аз?

— Хайде, сигурно си най-добрият фехтовач в целия проклет полк. — Глокта се ухили още по-широко. — Най-добрият, с изключение на един всъщност.

Уест хвърли бърз поглед към тълпата от поне няколкотин изпълнени с очакване лица.

— Но... аз не си нося изтъпения меч...

— Моля те, използвай бойното си оръжие.

Лейтенант Уест погледна към дръжката на меча си.

— Това може да е твърде опасно.

Крайчетата на усмивката на полковник Глокта определено изльчваха свирепост.

— Само ако успееш да ме докоснеш с него.

Нов смях, нови ръкопляскания, няколко подвиквания от войниците, няколко ахвания от дамите. Полковник Глокта нямаше равен на себе си, когато ставаше дума да кара дамите да ахкат.

— Уест! — извика някой. — Уест! — Викът постепенно премина в скандиране: — Уест! Уест! Уест!

Дамите се включиха със смях, като започнаха да пляскат с ръце.

— Давай! — викаше Рюз заедно с останалите, които сякаш бяха обсебени от някаква побойническа мания. — Давай!

Дори някой да смяташе, че това не е добра идея, предпочитаše да го премълчи. С някои мъже просто не може да се спори. Други просто искаш да ги видиш прободени. Глокта спадаше и към двете групи.

Уест си пое дълбоко дъх и под съпровод на ръкоплясканията прескочи оградата, разкопча куртката си и я преметна върху парапета. С едва чуто звънене на метал и едваоловимо изражение на недоволство извади от ножницата бойния си меч. Той не парадираше с обсипана със скъпоценни камъни ръкохватка, позлатен предпазител или гравирано рикасо, каквито предпочитаха много от блестящите млади офицери в полка на Негово величество. Никой не би го нарекъл

красив меч. И все пак имаше определена красота в пестеливото движение, с което Уест го извади, в отработената прецизност на стойката му, в елегантния контрол върху движението на китката, с което изнесе остирието напред, абсолютно неподвижно, като повърхността на спокойно езеро, със смъртоносно наточен връх, проблясващ под слънчевите лъчи.

Тълпата потъна в бездиханно мълчание. Уест може и да не беше благородник, но дори най-невежият наблюдател щеше да разбере, че младият лейтенант изобщо не беше вързан в ръцете, когато се стигнеше до работа с меча.

— Упражнявал си се — каза Глокта и подхвърли късия меч на слугата си, ефрейтор Тъни, като си остави само дългия.

— Лорд-marshal Варуз беше достатъчно добър да ми даде някои насоки — отвърна Уест.

Глокта погледна към стария си учител по фехтовка с повдигане на веждата.

— Никога не сте ми казвали, че се занимавате и с други хора, сър.

Лорд-marshalът се усмихна.

— Ти вече спечели Турнира, Глокта. Трагедията на учителя по фехтовка е, че винаги трябва да си търси нови ученици, които да поведе към победата.

— Много мило, че се домогваш до короната ми, Уест. Но може да откриеш, че все още не съм съвсем склонен да абдикирам.

Глокта скочи напред със светкавична бързина и мушна два пъти. Уест парира, стоманата застърга, проблесна под слънцето. Той отстъпи назад, но предпазливо, внимателно, без да отмества поглед от Глокта. Полковникът отново нападна с два разсичащи удара и мушване, твърде бързи, за да успее Рюз да ги проследи. Но Уест реагира достатъчно добре, успя да отбие ударите и предпазливо отстъпи назад, докато тълпата охкаше и ахкаше при всеки контакт.

Глокта се ухили.

— Наистина си се упражнявал. Кога ще се научиш, Уест, че работата не може да е заместител на таланта!

И той нападна по-бързо и по-свирепо от всяко, стоманата звънтеше, дрънчеше. Доближи се достатъчно, за да нанесе жесток удар с коляно в ребрата на младия лейтенант, и го накара да потрепне и

залитне назад, но Уест бързо възстанови равновесието си, парира веднъж, втори път, отскочи със залитане назад и отново зае бойна стойка, дишайки тежко.

И Рюз установи, че изпитва болезнен копнеж Уест да прониже Глокта право в ужасното красиво лице и да накара дамите да ахнат поради съвсем различна причина.

— Ха!

Глокта скочи напред с поредица от мушкания и Уест успя да избегне първото, но за изненада на всички посрещна второто, отби острието настрами със стъргане на стомана, проби гарда на Глокта и го бълсна силно с рамо. За миг Глокта изгуби равновесие, Уест изръмжа с оголени зъби и се хвърли напред с проблясващата стомана в ръка.

— Уф!

Глокта залитна назад и Рюз зърна с наслада изкривеното му от изненада лице. Тренировъчният меч на Глокта се изпълзна от ръката му и падна в прахта и Рюз установи, че от удоволствие е стиснал здраво ръцете си в юмруци.

Уест отново пристъпи напред.

— Добре ли сте, сър?

Глокта докосна с ръка врата си и с искрено изумление погледна окървавените си пръсти. Сякаш не можеше да повярва, че са го ранили. Сякаш не можеше да повярва, че след като са го ранили, кърви като всички останали.

— Това ми хареса — изгрухтя той.

— Съжалявам, полковник — избъбри Уест и отпусна меча си.

— За какво? — Глокта сякаш вложи всичките си усилия, за да измайстори кривата усмивка. — Много добър удар. Доста си задобрял, Уест.

И тълпата започна да ръкопляска, после да подвиква одобрително. Рюз забеляза изпъкналите мускули на челюстта на Глокта и потрепващото му ляво око, след което полковникът вдигна едната си ръка и рязко щракна с пръсти.

— Ефрейтор Тъни, носиш ли бойния ми меч?

Младият ефрейтор, повишен едва предишния ден, примигна.

— Разбира се, сър.

— Ще ми го донесеш ли?

Атмосферата се натегна със застрашителна скорост. При Глокта това се случваше често. Рюз се огледа нервно за Варуз, с надеждата, че той ще прекрати тази смъртоносна нелепост, но лорд-маршалът беше станал от мястото си и се беше отдалечил, придружаван от Паулдър и Крой, за да погледне надолу към долината. Така че нямаше никакви изгледи да получи някаква помощ от възрастните.

Навел поглед към земята, Уест внимателно прибра меча си в ножницата.

— Мисля, че за днес си поиграхме достатъчно с остриетата, сър.

— Само че ти определено трябва да ми дадеш възможност за реванш. Несъмнено честта го изисква, Уест. — Като че ли Глокта възприемаше честта като нищо друго, освен инструмент, с който да манипулира хората да вършат глупави, опасни неща. — Независимо дали си благородник, или не, би трябало да го разбираш, нали?

Челюстта на Уест се напрегна.

— Да се биеш с приятелите си с наострена стомана, докато врагът е наблизо, mi се струва по-скоро глупаво, отколкото почтено, сър.

— Глупак ли ме наричаш? — прошепна Глокта и рязко издърпа бойния си меч от ножницата, която ефрейтор Тъни нервно му предложи.

Уест упорито скръсти ръце.

— Не, сър.

Тълпата беше утихнала, но някъде зад насьbralите се хора се чу засилваща се гюрултия. Рюзолови приглушени викове „Ето там“ и „Мостът!“, но беше твърде съсредоточен върху драмата, която се развива пред очите му, за да им обърне внимание.

— Съветвам ви да се защитите, лейтенант Уест — изръмжа Глокта, докато набиваше токовете на ботушите си в прашната земя, после оголи зъби и протегна блестящата стомана.

В този момент се разнесе пронизителен писък, който загълхна в задавен стон.

— Тя припадна! — извика някой.

— Дайте й възможност да гълтне въздух.

— Откъде? Кълна се, че в тая проклета страна няма никакъв въздух.

Репликата беше последвана от неприятен смях.

Рюз отиде бързо до ограденото за цивилни място под претекста, че иска да предложи помощ. Не че имаше по-голяма представа как се помага на припаднал човек, отколкото знаеше какви са задълженията на един интендант, но пък винаги имаше възможност да надникне под полите на жената, докато тя беше в безсъзнание. Тъжната действителност беше, че на Рюз рядко, ако не и никога, му се удаваше да надникне под полите на някоя жена, която е в пълно съзнание.

Ала преди да успее да се доближи до групичката доброжелатели, той застина на място; гледката, която се разкри зад тях, породи у него неприятното усещане, че дебелите му черва се изсипват право от задника му. Там, сред бежовата шир отвъд моста, се сбираше рояк от черни точки, над който се виеха стълбове прах. Рюз може и да не беше твърде кадърен за повечето неща, но винаги бе притежавал безпогрешно чувство за опасност.

Той вдигна треперещата си ръка и нададе вой:

— Гуркулите!

— Какво?

Някой се засмя неуверено.

— Там, на запад!

— Това е изток, глупако!

— Какво, сериозно ли говориш?

— Ще ни изколят в леглата!

— Не сме в леглата си!

— Тишина! — прогърмя Варуз. — Това не ви е някое девическо училище. — Гюрултията утихна, офицерите веднага се умълчаха виновно. — Майор Митерик, искам веднага да слезете долу и да накарате хората да побързат.

— Да, сър.

— Лейтенант Валимир, ще бъдете ли така добър да отведете дамите и нашите цивилни гости на безопасно място?

— Разбира се, сър.

— Неколцина мъже ще могат да ги задържат при моста — каза полковник Паулдър, докато приглеждаше лъскавите си мустаци.

— Няколко герои — каза Варуз.

— Няколко мъртви герои — промърмори под носа си полковник Крой.

— Имате ли бодри мъже? — попита Варуз.

Паулдър сви рамене.

— Моите са изморени.

— Моите също — додаде Крой. — Дори още повече.

Сякаш цялата война представляваше просто състезание кой повече ще източи полка си.

Полковник Глокта вкара със звънтене бойното си оръжие в ножницата му.

— Моите хора са бодри — рече той и Рюз почувства как страхът пълзва от стомаха му към всичките му крайници. — Оставих ги да почиват след последната ни малка екскурзийка. Изгарят от нетърпение да се нахвърлят върху врага. Смея да заявя, че Първи полк на Негово кралско величество с готовност ще задържи този мост достатъчно дълго, лорд-маршале, за да успеем да изтеглим хората ни.

— Изгаряме от нетърпение! — изрева един от хората на Глокта, очевидно твърде пиян, за да разбере с какво се наема.

Друг, не чак толкова пиян, погледна нервно към долината. Рюз се зачуди за колко ли мъже от Първи полк на Негово величество говори полковникът. Интендантът беше абсолютно сигурен, че въобще не се е разбързал да умира за едната слава.

Но лорд-маршал Варуз не беше станал главнокомандващ на армията на Съюза, пречейки на хората да се жертвват заради пропуските му. Той дружески плесна Глокта по ръката.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, приятелю!

— Разбира се, сър.

И Рюз осъзна с нарастващ ужас, че това е чистата истина. На Глокта винаги можеше да се разчита да хукне при най-малката възможност да се изфука, независимо колко фатална можеше да се окаже тя за онези, които решаха да го последват в челюстите на смъртта.

Варуз и Глокта, командир и любим офицер, учител по фехтовка и най-добрият му ученик, двамата най-тъслевни негодници, които човек би могъл да открие след цяла година търсене, се изпънаха и си отдаха чест, потрепвайки от престорени емоции. След това Варуз се отдалечи, като даваше заповеди на Паулдър, Крой и своята собствена група негодници, вероятно за да отведат армията на безопасно място и да оправдаят саможертвата на Първи полк.

Заштото, осъзна Рюз, докато гледаше към надигащата се гуркулска буря от другата страна на моста, това със сигурност щеше да бъде саможертва.

— Това е самоубийство — прошепна на себе си той.

— Ефрейтор Тъни? — извика Глокта, докато закопчаваше униформата си.

— Сър?

Най-енергичният от младите войници отдаде енергично чест.

— Ще ми донесеш ли нагръдника?

— Разбира се, сър.

И веднага хукна да го търси. Много хора тичаха наоколо да търсят разни неща. Офицерите търсеха войниците си. Мъжете търсеха конете си. Цивилните търсеха начин да се измъкнат, лейди Уетерлант хвърли доверчив навлажнен поглед през рамо. Рюз беше интендант на полка, нали? Би трябало да има някаква спешна работа. И въпреки това той просто стоеше неподвижно, пулеше се със също толкова навлажнен поглед, отваряше безмълвно уста и размахваше безцелно ръце.

Свидетели бяха на два различни типа храброст. Лейтенант Уест гледаше намръщено към моста с пребледняло лице и стиснати зъби, решен да изпълни дълга си въпреки напълно реалния си страх. Полковник Глокта, от друга страна, се подхилкваше самодоволно на смъртта, сякаш бе някаква зарязана любовница, молеща за още, абсолютно безстрашен в увереността си, че опасността е нещо, което се отнася само за малките хора.

Въщност типовете храброст бяха три, осъзна Рюз, защото той също беше там, за да демонстрира как изглежда пълната й липса.

Дори повече, защото четвъртият тип се появи под формата на младия ефрейтор Тъни, стиснал в нетърпеливите си ръце нагръдника на Глокта, със слънчеви отблъсъци върху изльсканите му до блясък ремъци, със сияещи от храброст очи на неопитен младок, отчаяно копнеещ да се докаже.

— Благодаря ти — каза Глокта, когато Тъни закопча катарамите, и присвитите му очи се фокусираха върху увеличаващата се гуркулска кавалерия от другата страна на реката; все повече коне се появяваха със застрашителна скорост. — Сега бих искал да отскочиш пак до палатката и да ми опаковаш нещата.

На лицето на Тъни се изписа ужасно разочарование.

— Надявах се да яздя до долу с вас, сър...

— Разбира се, че ще яздиш, не бих могъл и да си пожелая някой по-добър до мен. Но ако и двамата загинем там долу, кой ще отнесе личните ми вещи на майка?

Младият ефрейтор примигна, за да прогони сълзите от очите си.

— Но, сър...

— Хайде, хайде. — Глокта го плесна по рамото. — Сърце не ми дава да пресека една толкова обещаваща кариера. Не се и съмнявам, че един ден ще станеш лорд-маршал. — Глокта обърна гръб на зашеметения ефрейтор и веднага забрави за него. — Капитан Лакенхорн, бихте ли отишли при редниците и сержантите, за да потърсите доброволци?

Изпъкналата адамова ябълка на жилестия врат на Лакенхорн подскочи неуверено.

— Доброволци за каква задача, полковник? — попита той, въпреки че всички виждаха пределно ясно задачата долу, в долината, където мащабната мелодрама постепенно се разгръщаше на огромната сцена.

— Ами да разчистим гуркулите от онзи мост, глупав стар козел такъв. Побързай и ми ги доведи въоръжени и подгответи, наточени като теб.

Мъжът се усмихна нервно и бързо се отдалечи, като от време на време се спъваше в меча си.

Глокта скочи върху оградата, като стъпи с единия си крак върху долната напречна греда, а с другия — върху горната.

— Възнамерявам да дам един малък урок на тези гуркули, мои горди момчета от Първи полк на Негово кралско величество!

Младите офицери нетърпеливо се скучиха около него, сякаш бяха патици, а героичните баналности на Глокта бяха трохи хляб.

— Няма да задължавам никой да идва с мен — нека решението за това да лежи на съвестта на всеки един от вас! — Той сви устни. — Ами ти, Рюз? Ще се помъкнеш ли с нас?

Рюз реши, че съвестта му може да понесе напрежението.

— С удоволствие бих се включил в нападението, полковник, но кракът ми...

Глокта изсумтя.

— Разбирам напълно, че носенето на такова туловище като твоето би представлявало предизвикателство за всеки един крак. Не ми се иска да накажа някой изморен кон, като му стоваря такъв товар на гърба.

Повсеместен смях.

— Някои хора са създадени за велики дела. Други за... каквато там ти е работата. Разбира се, че си извинен, Рюз. Как иначе?

Смазващата обида се стопи напълно под гузната вълна от облекчение. Та нали онзи, който се смее последен, се смее най-добре, а Рюз не се и съмняваше, че след около час мнозина от мъчителите му изобщо нямаше да се смеят.

— Сър — каза Уест, докато полковникът скочи от оградата върху седлото на коня си с гъвкавостта на акробат. — Сигурен ли сте, че трябва да го направим?

— А според теб кой друг би го направил? — попита Глокта и грубо дръпна юздите на коня си.

— Много хора сигурно ще умрат. Хора със семейства.

— Ами да, очаквам, че така ще стане. Това е *война*, лейтенант. — Откъм офицерите се разнесе рехав угоднически смях. — Затова сме тук.

— Разбира се, сър. — Уест преглътна. — Ефрейтор Тъни, ще бъдете ли така добър да оседлаете коня ми...

— Не, лейтенант Уест — пресече го Глокта. — Искам да останете тук.

— Сър?

— Когато всичко това приключи, ще ми трябват един или двама офицери, чиито задници се различават от чифт пъпеши. — Той стрелна с изпепеляващ поглед Рюз, който леко придърпа нагоре изсулените си панталони. — Освен това подозирам, че тази ваша сестричка ще порасне голяма красавица. Нали все някой трябва да й пречи да върши глупости?

— Но, полковник, аз трябва...

— Не ме интересува, Уест. Оставаш и това е заповед.

Уест отвори уста, сякаш за да каже нещо, после благоразумно я затвори, изпъна се и отдаде чест. Ефрейтор Тъни направи същото, а в крайчеца на окото му проблесна сълза. Рюз виновно се довлече до тях,

изпълнен едновременно с ужас и задоволство при мисълта за една вселена без Глокта.

Полковникът им се ухили; блясъкът от пълния комплект идеални, сияйно бели зъби под ярките слънчеви лъчи беше почти болезнен за окото.

— Хайде, господа, без сълзливи сантименталности. Ще се върна, преди да сте се усетили!

С едно дръпване на юздите накара коня си да се изправи на задните крака, застина така за секунда на фона на ясното небе, като една от онези героични статуи, и Рюз се зачуди дали изобщо някога е съществувал по-красив негодник.

После прахта обгърна лицето му, когато Глокта препусна надолу по хълма.

Надолу към моста.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.